

105. Hernede ved Slien, med Hjertet beklemt.

(Brevet til Emma.)

Allegro maestoso.

J. P. Hansen.

p

1. Her - ne - de ved Sli - en med Hjer - tet be - klemt, jeg

skri - ver til min Em - ma der - hjem - me, og San - gen, jeg syn - ger, skal

cresc. *mf* *p*

ej vor - de glemte: hun in - derst i Hjer - tet vil den gjem - me. I

Tan - ke og i Sind skal den vok - se sig stor og læ - re hen - de kvæ - de om

mf

Da - ne - mark vor Mo'r, saa Bør - ne - ne skal min - des den

sæl - som-me Tid, da Danmark var i Vaan-de og ru - sted sig til Strid!

2. Jeg mindes endnu, da fra Danmarks gamle Led,
I Nattens Mulm, mens Hjerterne banked,
Vi vandrede bort, ak! men ej i Fred,
Thi bag os Fjendehobene sig sanked.
De traadte Danmarks Grænseskel og Gærde under Fod,
-Det Sted som Danmarks Sønner beseglet har med Blod,-
Da Vint'rens barske Vinde blæste op med Sne og Frost
Ved gamle Dannevirke, hvor Soldaten stod paa Post.
3. I Natten mellem femte og sjette Februar
Just Ordren kom fra Overgeneralen:
„Nu alt tilbage trækkes skal; thi ellers vi har
Ej noget Sted tilbage mer end Valen!“
Thi Fjenderne var mange, og saa tæt de stod paa Rad
Fra Kappel til Mysunde og ned til Fredriksstad,
Og mangt et Hjerte bad i den kolde Vinternat:
„Bevar vort gamle Danmark, vor dyrebare Skat!“
4. I Natten den triste, mens Tanken mon gaa
Til Hjemmet, hvor man Landsoldaten venter,
Paa Flensborgervejen af Træthed vi saa
I Sneen ligge hele Regimenter.-
Kanonerne de dundred', thi Fjenden fulgte med;
Befalingen blev givet: „I standse deres Fjed!“
Og dette skal mindes, det skrevet staar paa Prent
Med Blod, som ofret blev af hvert tappert Regiment.
5. Saa kom vi paa Forpost, vi skulde passe paa
Hin Fjende, som i Hælene var efter;
Og hvad vi opleved', det huske vi maa:
Hint Blod, som flød, hvert Tab af Manddomskræfter.
Ved Dybbøl, Ragebøl, hvor manganen kjær og trofast Ven
I Sneen der er segnet, det glemmes ej igjen.-
I Natten, naar Maanen stod paa Himlen klar og smuk,
Den der har hørt saa manget et tyst og dæmpet Suk!
6. Mangt Brev har jeg skrevet til dig, lille Ven,
Jeg mange Tanker herfra dig sendte;
Dem alle skal du værne og mindes igjen,
Naar atter Soldaten Trøst skal hente.
Hvor Spidsgranaten sprang, der hvor Kammerater faldt,
Jeg disse Ord har kvædet, mens Smertensraab der gjaldt,
Og de skal os minde om den sælsomme Tid,
Da Danmark var i Vaande og rusted sig til Strid.

W. Nielsen.